

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709858208/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

En Aftentime, just som Dagen holder
 Og Pigen bragte Thee og Aftensmad,
 Ved hendes Dør en Tjener selv sig melder;
 Og førend om Tilladelse han bad,
 Han illsomt med bevæget Røst fortæller,
 At nogle Skridt herfra hans Herre sad,
 Med Panden blodig og med Blod paa Vesten,
 Da han paa Væien styrtet var med Hesten.

Dioné springer op og burlig kaster
 Hun Shawlet om sin Hals, og uden Hat,
 Af Tjeneren og Pigen fulgt, hun haster
 Af Haven ud, igjennem Busk og Kraa;
 Hun standser ei, den lette Fod ei raster,
 Og næsten aandeløs, af Løbet mat,
 Hun Stedet naaer, af Tjeneren betegnet,
 Hvor hun Grev Charles seer i Afmagt segnet.

Han hviler paa den duggbelagte Jord,
 Hvis høie Græs sig om hans Hoved slynger;
 Bevidstløshed hans Øienlaag nedtynger,
 Og midt i Panden sees et blodigt Spor.
 Ved Siden, med den sprængte Sadelgjord,
 Er Hesten henstrakt mellem Blomsterklynger;
 Og medens den, lig Herren, stønner stille,
 Slæder Fuglen over dem sin muntre Trille.

Saadan, af Døden let berørt, hun finder
 Den unge Greve, som var ei forglemmt;
 Og halv forfærdet, halv til Veemod stemt,
 Hun knæler ned ved ham, og Taaren rinder
 I klare Draaber over hendes Kinder,
 Mens Hjertet hæver sig saa dybt beklemt.
 Hun løfter ømt hans Hoved, dog hans Blikke
 Endnu tilsløres — Løben aabnes ikke.

Imidlertid et Leie man bereder
 Af Grene, som med Mos bedækkes blødt;
 Paa det hun lægges, og Dioné beder
 At vandre sagte, mens sit Shawl hun breder
 Ud over ham, hvis Blod det farver rødt.
 Selv bærer hun hans Hoved: halv som dødt
 Det hviler tungt og mat i hendes Hænder,
 Skjøndt varme Øiekast hun tidt det sender.